

større, Staten burde yde langt mere, men det synes af Bemærkningerne paa Side 6 at fremgaa, at Ministeriet endda er mest tilbøjeligt til at mene, at der maa holdes igen, og at Omfanget af Statens Tilskud og Bidrag til Bolignødens Afhjælpning bør tilstræbes indskrænket, hvad der efter min Mening ikke er heldigt og i hvert Fald i Øjeblikket ganske ugørligt. Jeg tror, at man bliver nødsaget til at rette sine Bestræbelser mod at faa Staten til i en betydeligere Udstrækning at tage Haand i Hanke med, end Tilfældet har været hidtil.

Der blev fra Venstres Ordførers Side fremsat nogle Betragtninger med Hensyn til § 7, som omtaler Kontrol med Hensyn til uforment Ophold og Pristordyrelse ved Opførelse af Bygninger. Jeg skal ikke dvæle længe derved, da den ærede Ordførers Bemærkning jo ikke i særlig Grad angik mit Parti, tværtimod, kan man vel næsten sige, for han fremhævede, at det var en af mine paa dette Omraade anerkendte Partifæller, der havde draget Sagen frem for hele Rigsdagen, og ligeledes nævnte han, at der forelaa et Bilag her, som han støttede sine Betragtninger paa, hvilket Bilag jo blandt andet er underskrevet af en af mine fremtrædende Partifæller. Der er sikkert ingen, der har noget imod, at der forsøges gennemført en virkelig Kontrol med uønsket og uberettiget Fordyrelse eller Forsinkelse af Byggearbejdet. Der er ingen Grund til at dvæle stærkt ved det. I det Bilag, som den ærede Ordfører støttede sine Betragtninger paa, omtales det netop, hvorledes det ikke blot er Arbejderne, men ogsaa Mestrene, som synes at have haft Tilbøjelighed til at benytte Situationen og derved igen har fordyret Arbejdet. Jeg tror ikke det vil være heldigt at rette nogen Kritik ensidig mod en enkelt Part, man maa hellere se at faa en upartisk Kontrol gennemført, saa at Tilstanden kan forbedres, hvor det tiltrænges. Der er, som det er sagt her, faret Guld i Folk, enhver søger at tilvende sig saa meget som muligt, Tiden frister ogsaa Arbejderne til at gøre det samme, men det skal i hvert Fald ved denne som ved andre Lejligheder siges, at det daarlige Eksempel er kommet ovenfra, der er i intet Tilfælde givet noget godt Eksempel i den Retning fra oven, det kan vi vistnok være enige om.

Hertil vil jeg indskrænke mig og kun til Slut tilsiige mit Partis Tilslutning til det her foreliggende Lovforslags Gennemførelse og anbefale, at samtlige Forslag, som de her fremtræder under Titel af Forslag til Lov

om Forlængelse af og Ændringer i forskellige Boliglove m. m., fremmes hurtigst muligt.

Egil Jørgensen: Af det foreliggende Lovforslags 7 Paragraffer omhandler de 5 Fornyelse af tidligere Love med eller uden Forandringer, medens de 2 indeholder noget nyt. § 1 fornyer Huslejeloven, der normalt skal udløbe den 31. Oktober, for Tiden til den 1. April 1921. Da hele Boligspørgsmaalet jo til den Tid ønskes taget op til samlet Behandling, er der ikke foreslaaet Ændringer i denne Lov, skønt saadanne paa adskillige Punkter nok kunde tiltrænges.

Naar der navnlig i Grundejerkredse er saa megen Misfornøjelse med Loven, skyldes det vel nok særlig den Maade, paa hvilke adskillige af Nævnene praktiserer den, og det vilde være ønskeligt, om den højtærede Minister allerede nu ved fornøden Vejledning kunde fremkalde en mere ensartet og forstaaende Optræden fra Nævnenes Side. Thi man oplever unægtelig immer væk noget nyt paa dette Omraade, som virker overraskende. Jeg skal tillade mig fra den sidste Tid at nævne et Par saadanne Eksempler. Det ene er et Brev fra Overretssagfører Konsul Thomsen i Thisted, og jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse et Resumé af Sagen:

„En Husejer her i Byen havde udlejet en Butik med tilhørende Beboelseslejlighed til en Isenkrammer. Lejemaalet skulde efter Kontrakten ophøre uden Opsigelse den 30. April d. A., og Ejeren ønskede ikke at forny det, men ved Kendelser baade af Nævn og Overnævn blev han i Medfør af Huslejelovens § 8 Litra C anset pligtig hertil. Derefter traf Ejeren Overenskomst med Lejeren om Lejemaalets Fornyelse for et Aar, og den herom oprettede Kontrakt blev indsendt til Godkendelse af Nævnet. Dette nedsatte Lejesummen, men godkendte i øvrigt Kontrakten, særlig ogsaa med Hensyn til Lejetiden. Ejeren, der mente, at Nævnet i Henhold til Bestemmelsen i Lovens § 3 om Betydningen af frivillige Overenskomster mellem Ejer og Lejer burde have godkendt Kontrakten i det hele, indankede nu Sagen til Overnævnet, der imidlertid ved dets Kendelse ikke blot stadfæstede Nævnets Nedsættelse af den vedtagne Lejesum, men endog paa Trods af Kontraktens Bestemmelser og Ejers Villie vilkaarligt forlængede Lejetiden til 3 Aar.“

Det er Overnævnets Afgørelse paa det sidstnævnte Punkt, som Ejeren føler sig særlig forurettet ved, og som ogsaa Grundejersforeningen her finder principielt og ved